

Sygn. akt *XVII AmE 190/20*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	<i>Sędzia SO Andrzej Turliński</i>
Protokolant –	sekretarz sądowy Iwona Hutnik

po rozpoznaniu 24 września 2021 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) *sp. z o.o. w W.*

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o zmianę decyzji koncesyjnej

na skutek odwołania (...) *sp. z o.o. w W.* od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 24 października 2018 r. Nr (...)

1. oddała odwołanie;
2. zasądza od (...) *sp. z o.o. w W.* na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) z tytułu zwrotu kosztów procesu.

Sędzia SO Andrzej Turliński

Sygn. akt *XVII AmE 190/20*

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24 października 2018 r. Nr (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE, pozwany) na podstawie art. 35 ust. 3 w związku z art. 32 ust. 1 pkt 3, art. 33 ust. 1 pkt 3, ust. 3 pkt 6 oraz art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz.U. z 2018 r. poz. 755 ze zm.) oraz art. 50 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. z 2017 r. poz. 2168 z późn. zm.) w związku z art. 198 ust. 6 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo przedsiębiorców oraz inne ustawy dotyczące działalności gospodarczej (Dz.U. z 2018 r. poz. 650) w związku z art. 104 k.p.a. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 20 listopada 2017 r. (...) *Sp. z o.o. w W.* (powód) w sprawie zmiany decyzji Prezesa URE z dnia 21 czerwca 2012 r. Nr (...) z późn. zm. udzielającej przedsiębiorcy koncesji na dystrybucję energii elektrycznej postanowił odmówić zmiany decyzji z dnia 21 czerwca 2012 r. Nr (...) z późn. zm. w sprawie udzielenia przedsiębiorcy (...) *Sp. z o.o.* z siedzibą w W. koncesji na dystrybucję energii elektrycznej, polegającej na rozszerzeniu zakresu terytorialnego tejże koncesji o:

- a) kompleks budynków R. (...) (...) zlokalizowany w R. przy ul. (...),

- b) Budynek handlowo usługowy w L., zlokalizowany w L. przy ul. (...),
- c) Obiekt handlowy (...) przy ul. (...) w B. (dawniej: (...) Handlowy (...)),
- d) Obiekt biurowo handlowy w P. przy ul. (...),
- e) (...) w B. przy ul. (...).

Od ww. decyzji powód wniósł odwołanie zaskarżając ją w całości i zarzucając naruszenie:

1. art. 9 k.p.a. i art. 6 k.p.a. – przez zaniechanie należytego i wyczerpującego poinformowania powoda przez Organ o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogły mieć wpływ na ustalenie jej praw i obowiązków będących przedmiotem postępowania administracyjnego, w szczególności zaniechanie wyjaśnienia, mimo wielokrotnego zwracania się o to przez powoda, wskazania podstawy prawnej żądania przez Organ od powoda informacji i dokumentów ponad te, które zostały już złożone przez powoda w postępowaniu,
2. art. 8 § 1 i 2 k.p.a. – przez odejście przez Organ od utrwalonej praktyki rozstrzygania spraw przedmiocie udzielania koncesji na dystrybucję energii elektrycznej i żądanie od powoda informacji i dokumentów ponad te, które zostały już złożone przez powoda w postępowaniu, mimo iż niniejsze postępowanie odbywało się w takim samym stanie faktycznym i prawnym, jak postępowania, w wyniku których Organ udzielał powodowi koncesji na prowadzenie działalności w zakresie dystrybucji energii elektrycznej,
3. art. 33 ust. 1 pkt 3 Prawa energetycznego - przez jego błędną wykładnię i zajęcie stanowiska zgodnie z którym do wykazania posiadania przez podmiot ubiegający się o koncesję możliwości technicznych gwarantujących prawidłowe wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie dystrybucji energii elektrycznej konieczne jest przedłożenie warunków przyłączenia i umów przyłączeniowych, obejmujących swym zakresem odrębnie sieci dystrybucyjne powoda i instalacje wewnątrz obiektów przyłączeniowych.

Powód wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji, rozstrzygnięcie sprawy co do istoty i orzeczenie o zmianie koncesji zgodnie ze złożonym przez niego wnioskiem z dnia 20 listopada 2017 r., ewentualnie o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości oraz o zasądzenie od Prezesa URE na swoją rzecz kosztów procesu.

Wnioskował o dopuszczenie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach postępowania administracyjnego zakończonego zaskarżoną decyzją – na okoliczność spełnienia przez powoda warunków do pozytywnego rozpoznania wniosku w sprawie zmiany i rozszerzenia koncesji na dystrybucję energii elektrycznej oraz dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu urządzeń instalacji i sieci elektroenergetycznych, w celu wydania opinii odpowiadającej na pytania:

- czy powód ma możliwości techniczne gwarantujące prawidłowe wykonywanie działalności w zakresie dystrybucji energii elektrycznej w obiektach objętych wnioskiem z dnia 20 listopada 2017 r.

- jaki wpływ na posiadanie możliwości technicznych gwarantujących prawidłowe wykonywanie działalności w zakresie dystrybucji energii elektrycznej miałyby zawarcie przez powoda nowych umów przyłączeniowych obejmujących dzierżawioną infrastrukturę za pomocą której zamierza prowadzić działalność w zakresie dystrybucji.

W odpowiedzi Prezes URE wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu. Wniósł również o pominięcie dowodu z opinii biegłego sądowego wskazanego przez powoda w odwołaniu.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny.

Powód posiada koncesję na dystrybucję energii elektrycznej z dnia 21 czerwca 2012 r. Nr (...) z późn. zm.

Wnioskiem z dnia 20 listopada 2017 r. powód zwrócił się do Prezesa URE o zmianę koncesji na dystrybucję energii elektrycznej przez rozszerzenie jej na poniższe obsługiwane przez siebie nieruchomości (k. 1 akt adm. tom III).

Zgodnie z przedstawionymi pozwanemu warunkami przyłączenia nr (...) z dnia 30 grudnia 2011 r. (k. 49 akt adm.) do sieci elektroenergetycznej (...) S.A. przyłączony został obiekt: Budynki biurowe przy ul. (...) w R.. Zgodnie zaś z umową nr (...) (k. 52 akt adm.) o przyłączenie do sieci dystrybucyjnej budynków biurowych, położonych przy ul. (...) (dz. Nr (...)) w miejscowości R., gmina R. przedmiotem umowy jest przyłączenie do sieci dystrybucyjnej (...) S.A. instalacji odbiorczej podmiotu zakwalifikowanego do III grupy przyłączeniowej.

Zgodnie z załącznikiem nr 1 do umowy o przyłączenie z dnia 23 kwietnia 2013 r. tj. warunkami przyłączenia nr(...) (k. 75 akt adm.) dla podmiotu III grupy sieci dystrybucyjnej o napięciu 15Kv obiektem przyłączanym do sieci jest Budynek Handlowo – Usługowy zlokalizowany w L. przy ul. (...), dz. Nr (...).

Zgodnie z umową o przyłączenie do sieci nr (...) z dnia 23 września 2013 r. (k. 113 akt adm.) (...) Sp. z o.o. przyłączyła instalację budynku usługowo handlowego, zlokalizowanego w P., ul. (...)/K. dz. Nr(...). Klient zakwalifikowany jest do III grupy przyłączeniowej.

Zgodnie z warunkami przyłączenia do sieci elektroenergetycznej (...) S.A. z dnia 15 grudnia 2011 r. Nr (...) (k. 137 akt adm.) przyłączanym obiektem jest Zespół (...) handlowych (...) w B., ul. (...) zaliczany do III grupy przyłączeniowej.

Zgodnie z umową o przyłączenie do sieci dystrybucyjnej (...) S.A. Nr (...) (k. 218V akt adm.) przedmiotem umowy jest przyłączenie instalacji odbiorczej outletu – obiektu handlowego zakwalifikowanego do III grupy przyłączeniowej położonego przy ul. (...) na działkach nr (...);(...) w B..

Powód był wielokrotnie wzywany do przedłożenia dokumentów potwierdzających, że aktualnie do sieci dystrybucyjnych (...) przyłączone są sieci dystrybucyjne powoda tj. w szczególności warunków przyłączenia i umowy przyłączeniowej, obejmujących swym zakresem odrębnie sieci dystrybucyjne powoda i instalacje wewnątrz obiektów przyłączanych.

W piśmie od pozwanego z dnia 21 stycznia 2016 r. został poinformowany, że zgodnie z postanowieniami § 6 ust. 3 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 4 maja 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu elektroenergetycznego (Dz.U. z 2007 r. Nr 93, poz. 623 z późn. zm.) podmiot przyłączany do sieci składa wniosek o określenie warunków przyłączenia w przedsiębiorstwie energetycznym zajmującym się przesyłaniem lub dystrybucją energii elektrycznej m.in. w przypadku zwiększenia zapotrzebowania na moc przyłączeniową lub zmiany dotychczasowych warunków i parametrów technicznych pracy urządzeń, instalacji i sieci przyłączonego podmiotu określonych w umowie o przyłączenie do sieci. Ponadto został poinformowany, że w ocenie Prezesa URE przepis ten ma odpowiednie zastosowanie do złożonego wniosku o rozszerzenie koncesji oraz, że niezbędne jest także ustalenie stosownej opłaty za przyłączenie do sieci elektroenergetycznej sieci dystrybucyjnej powoda. Prezes URE wskazał powodowi, że zgodnie z art. 7 ust. 8 Prawa energetycznego opłata za przyłączenie do sieci dla obiektów nie będących siecią dystrybucyjną, jest obliczana na podstawie 25% nakładów na realizację przyłączenia do sieci (co do zasady III grupa przyłączeniowa). Natomiast przypadku, gdy realizowane jest przyłączenie do sieci innej sieci dystrybucyjnej opłata jest obliczana na podstawie 100% rzeczywistych nakładów na realizację przyłączenia. Zgodnie z art. 7 ust. 10 Prawa energetycznego koszty wynikające z nakładów na realizację przyłączenia podmiotów ubiegających się o przyłączenie, w zakresie, w jakim zostały pokryte wpływami z opłat za przyłączenie do sieci, o których mowa w ust. 8 i 9 tego artykułu, nie stanowią podstawy do ustalania w taryfie stawek opłat za przesyłanie lub dystrybucję energii elektrycznej.

Pismem z dnia 15 grudnia 2017 r. powód wniósł o zawieszenie postępowania motywując go czasem, który potrzebuje na przedłożenie zaświadczeń o niekaralności członków zarządu oraz współnika spółki.

W odpowiedzi z 29 grudnia 2017 r. Prezes URE poinformował go, że zgodnie z art. 35 ust. 2a i 2b Prawa energetycznego, w przypadku kiedy wniosek o udzielenie koncesji nie zawiera wszystkich wymaganych ustawą

informacji lub dokumentów, Prezes URE niezwłocznie wzywa wnioskodawcę do uzupełnienia wniosku w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia wezwania, a w przypadku gdy wniosek o udzielenie koncesji nie zostanie uzupełniony w wyznaczonym terminie, w sposób spełniający wszystkie wymagane ustawą warunki, pozostawia go bez rozpoznania. W niniejszej sprawie wszczęcie postępowania administracyjnego może spowodować tylko żądanie strony niedotknięte brakami formalnymi. Oznacza to, że do chwili uzupełnienia wniosku o dokumenty wskazane w niniejszym wezwaniu postępowania nie można uznać za wszczęte, a co za tym idzie brak jest podstaw do jego zawieszenia w myśl art. 98 § 1 k.p.a.

Ponadto w powyższym piśmie Prezes URE wezwał powoda do uzupełnienia dokumentów i informacji koniecznych do rozpatrzenia sprawy, w tym o przedłożenie informacji i dokumentów potwierdzających, że aktualnie do sieci dystrybucyjnych (...) przyłączone są sieci dystrybucyjne powoda tj. w szczególności warunków przyłączenia i umowy przyłączeniowej, obejmujących swym zakresem odrębnie sieci dystrybucyjne powoda i instalacje wewnątrz obiektów przyłączanych.

W odpowiedzi z 6 lutego 2018 r. powód przedstawił, między innymi, następujące stanowisko: „Treść wniosku o zmianę koncesji z dn. 20 listopada 2017 r. oraz załączonych do niego dokumentów (oraz dokumentów już posiadanych przez Prezesa URE dołączonych do poprzedniego wniosku z dn. 22 kwietnia 2015 r.) odpowiada co do zasady wnioskowi, po których pozytywnym rozpatrzeniu Prezes URE wydał decyzje udzielające Spółce koncesji dystrybucyjnej na prowadzenie działalności na dotychczasowym obszarze. W poprzednio prowadzonych postępowaniach zakończonych udzieleniem Spółce koncesji na dystrybucję energii elektrycznej Spółka nie była wzywana do dostarczenia dokumentów potwierdzających przyłączenie do sieci dystrybucyjnych (...) sieci dystrybucyjnych należących do Spółki. Żądanie takie stanowi nowość w porównaniu do poprzednich postępowań. Przed wydaniem na rzecz Spółki decyzji z dn. 21 czerwca 2012 r. o udzieleniu koncesji na obiekt Galeria (...) w R. (...) oraz decyzji z dnia 28 marca 2015 r. (...), rozszerzającej poprzednią koncesję na obiekt (...) (...) (...), Spółka nie była wzywana do przedstawienia dokumentów, o których mowa w pkt 3 wezwania z dn. 29 grudnia 2017 r. Nie przeszkodziło to Organowi uznać, iż Spółka posiada możliwości techniczne gwarantujące prawidłowe wykonywanie działalności. Od zakończenia poprzednich postępowań koncesyjnych (lata 2012 – 2014) nie weszły w życie przepisy prawa energetycznego, które rozszerzałyby wymagania, jakie muszą spełnić podmioty ubiegające się o uzyskanie koncesji na dystrybucję energii elektrycznej w zakresie wykazania możliwości technicznych prowadzenia działalności.”

Wobec powyższego Prezes URE pismem z dnia 12 marca 2018 r. wezwał powoda do uzupełnienia wniosku m.in. o przedłożenie informacji i dokumentów potwierdzających, że aktualnie do sieci dystrybucyjnych (...) przyłączone są sieci dystrybucyjne powoda, informując, że z przedłożonych przez powoda dokumentów, tym również dokumentów przedłożonych przy wniosku powoda z dnia 22 kwietnia 2015 r. wynika, że ten eksploatuje instalacje odbiorcze, a nie sieci dystrybucyjne, o czym powód został szczegółowo poinformowany w decyzji Prezesa URE z dnia 11 lipca 2017 r. Nr (...).

W odpowiedzi na to pismem z dnia 29 marca 2018 r. powód wskazał, że „stanowisko zaprezentowane przez Spółkę w przywołanym piśmie pozostaje aktualne. Wynika z niego, iż Spółka dostarczyła dotychczas Organowi wszystkie dokumenty wymagane przepisami prawa do uzyskania decyzji o rozszerzeniu koncesji na dystrybucję energii elektrycznej, w tym warunki przyłączenia oraz umowy przyłączeniowe zawarte z (...), dotyczące infrastruktury, za pomocą której Spółka prowadzić będzie działalność w obiektach wskazanych we wniosku koncesyjnym. Sposób w jaki Spółka zamierza prowadzić działalność na obszarze objętym wnioskiem koncesyjnym nie będzie różnić się od sposobu prowadzenia działalności na obszarze objętym obowiązującą koncesją na dystrybucję energii elektrycznej. Organ nie wykazał, aby od czasu uzyskania koncesji na dystrybucję energii elektrycznej w dotychczasowych obiektach (ostatnia decyzja z 28 marca 2014 r.) nastąpiła zmiana stanu prawnego, które skutkowałyby pojawieniem się nowych wymagań wobec przedsiębiorstw energetycznych, starających się o koncesję na dystrybucję energii elektrycznej. W pkt 2 Organ podniósł, iż z przedłożonych przez Spółkę dokumentów wynika, iż Spółka eksploatuje instalacje odbiorcze, a nie sieci dystrybucyjne. W nawiązaniu do tego stwierdzenia podnoszę, iż charakter techniczny infrastruktury energetycznej dzierżawionej przez Spółkę w obiektach objętych wnioskiem o rozszerzenie koncesji i za pomocą której zamierza prowadzić działalność w zakresie dystrybucji nie różni się od infrastruktury obecnie użytkowanej przez

Spółkę w celu prowadzenia działalności dystrybucyjnej w obiektach już objętych koncesją. Udzielając Spółce koncesji na prowadzenie działalności dystrybucyjnej w obiektach (Galeria (...) w R. i (...) (...) (...) w W.) Prezes URE potwierdził, iż używana przez Spółkę infrastruktura energetyczna spełnia wymagania techniczne, o których mowa w art. 33 ust. 1 pkt 3 Prawa energetycznego. Nie ma zatem podstaw, aby Organ doszedł do przeciwnego wniosku w przypadku takiej samej infrastruktury w obiektach objętych nowym wnioskiem koncesyjnym.”

Pismem z dnia 25 kwietnia 2018 r. Prezes URE zawiadomił powoda o zakończeniu postępowania dowodowego.

W piśmie z dnia 17 maja 2018 r. powód złożył odpowiedź na to zawiadomienie. Stwierdził w niej, że dostarczył dotychczas Organowi wszystkie dokumenty wymagane przepisami prawa do uzyskania decyzji o rozszerzeniu koncesji na dystrybucję energii elektrycznej, w tym warunki przyłączenia oraz umowy przyłączeniowe zawarte z (...), dotyczące infrastruktury, za pomocą której prowadzić będzie działalność w obiektach wskazanych we wniosku koncesyjnym oraz podtrzymał stanowisko prezentowane w postępowaniu administracyjnym.

Wobec powyższego postanowieniem z 20 czerwca 2018 r. Prezes URE postanowił podjąć zakończone postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powodowi kwestii mogących mieć znaczący wpływ na rozstrzygnięcie postępowania. W postanowieniu Prezes URE przekazał powodowi że „stoi na stanowisku, zgodnie z którym w sytuacji, gdy zmiana charakteru instalacji odbiorczej na sieć dystrybucyjną przedsiębiorstwa energetycznego następuje po zrealizowaniu przyłącza do obiektu, należy złożyć nowy wniosek o wydanie warunków przyłączenia i zawrzeć nową umowę o przyłączenie sieci dystrybucyjnej wnioskującego do sieci dystrybucyjnej przedsiębiorstwa do którego sieci była przyłączana instalacja odbiorcza. Stąd też w celu oceny, czy przedsiębiorca posiada warunki techniczne do prowadzenia działalności w zakresie dystrybucji energii elektrycznej (art. 33 ust. 1 pkt 3 ustawy Prawo energetyczne), a zatem czy istnieją techniczne możliwości dostarczania przez przedsiębiorcę energii elektrycznej do potencjalnych odbiorców wskazanych we wniosku, należało wezwać go do przedstawienia dokumentów, z których wynikałoby, że do sieci dystrybucyjnej przyłączone zostały nie instalacje odbiorcze obiektów handlowych, ale sieci dystrybucyjne.

Do dnia zakończenia postępowania strony pozostały przy przedstawionych wyżej stanowiskach.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Odwołanie jest bezzasadne, a zaskarżona nim decyzja Prezesa URE prawidłowa.

Stan faktyczny sprawy był dla stron bezsporny. Natomiast rozbieżna okazała się jego ocena prawna.

W pierwszej kolejności należało zważyć, że według unormowania art. 3 pkt 5a Prawa energetycznego dystrybucja to transport paliw oraz energii elektrycznej sieciami dystrybucyjnymi w celu ich dostarczenia odbiorcom. Z kolei w świetle art. 3 pkt 11b Prawa energetycznego – ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. (Dz. U. z 2018 r., poz. 755 ze zm.) powoływanej dalej jako Pe, sieć dystrybucyjna to sieć gazowa wysokich, średnich i niskich ciśnień, z wyłączeniem gazociągów kopalnianych i bezpośrednich albo sieć elektroenergetyczna wysokich, średnich i niskich napięć, za której ruch sieciowy odpowiedzialny jest operator systemu dystrybucyjnego (...).

Bezsporne jest, że sieci, za których pomocą powód zamierza prowadzić działalność są przyłączone do jego lokalnych sieci dystrybucyjnych jako instalacje odbiorcze. Nie są więc częścią sieci dystrybucyjnej powoda. Fakt ten znajduje również potwierdzenie w dokumentacji zgromadzonej w postępowaniu administracyjnym, w szczególności w treści umów o przyłączenie poszczególnych obiektów.

Tymczasem, jak słusznie zauważył pozwany Prezes URE, aby uwzględnić wniosek powoda o rozszerzenie koncesji na dystrybucję energii elektrycznej na kolejne obiekty niezbędne jest przedstawienie przez niego dokumentacji potwierdzających, że do lokalnych sieci dystrybucyjnych przyłączone są sieci dystrybucyjne funkcjonujące w obiektach, których dotyczył wniosek. W żadnym razie nie mogą to być instalacje odbiorcze, choćby w praktyce przy ich użyciu możliwe byłoby prowadzenie dystrybucji energii elektrycznej. Właśnie z tego powodu Sąd oddalił wniosek

powoda o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego dla udowodnienia faktu, że na instalacjach odbiorczych można faktycznie prowadzić działalność dystrybucyjną.

Aby uznać od strony prawnej, że instalacje elektryczne wewnątrz obiektów działają w statusie prawnym sieci dystrybucyjnej niezbędne było przedstawienie przez powoda świadczącej o tym dokumentacji budowlanej wymaganej przez Prawo energetyczne potwierdzającej, że do istniejących sieci powoda zostały przyłączone sieci dystrybucyjne, a nie instalacje wewnętrzne budynków. Pozwany kilkakrotnie wskazał powodowi, iż na dokumentację tę składają się warunki przyłączenia obiektów do sieci i umowy o przyłączenie potwierdzające, że do lokalnych sieci dystrybucyjnych przyłączono sieci dystrybucyjne istniejące w obiektach, których dotyczył wniosek koncesyjny.

Prezes URE zasadnie powołał się na unormowanie art. 33 ust. 1 pkt 3 Pe jako materialnoprawną podstawę prawną żądania uzupełnienia wniosku o rozszerzenie koncesji. Zgodnie z treścią tego przepisu Prezes URE udziela koncesji wnioskodawcy, który ma możliwości techniczne gwarantujące prawidłowe wykonywanie działalności. W zaskarżonej decyzji Organ regulacyjny prawidłowo wyłożył, iż zwrot „ma możliwości” użyty w przywołanym przepisie trzeba rozumieć jako „aktualnie posiada możliwości”, bądź „już ma możliwości”. Oznacza to, iż już w momencie udzielania koncesji wnioskodawca musi posiadać odpowiednie urządzenia techniczne gotowe do wykonywania określonej działalności. W przedmiotowej sprawie chodzi o urządzenia techniczne sieci przeznaczone do dystrybucji energii elektrycznej, do których nie sposób zaliczyć dzierżawionych przez powoda instalacji wewnętrznych budynków. Ocena możliwości technicznych nie może odnosić się do rozwiązań przyszłych i niepewnych, a więc bazować na oświadczeniach wnioskodawcy w postępowaniu koncesyjnym. Takie podejście skutkowałoby bowiem koniecznością udzielenia koncesji każdemu przedsiębiorcy o nią występującemu. W związku z tym jeszcze przed uzyskaniem koncesji wnioskodawca powinien przedłożyć Organowi regulacyjnemu wszystkie wymagane dokumenty zezwalające na użytkowanie infrastruktury. Ma on też możliwość wcześniejszego uzyskania promesy koncesji (tak też w tej kwestii Z. Muras w : M Swora Z. Muras (red.), Prawo energetyczne t. II, 2016 Komentarz do art. 33 s. 458-466). Przedstawione stanowisko jest podzielane w praktyce orzeczniczej Prezesa URE oraz Sądu OKiK. W której oczekuje się na tyle precyzyjnego wykazania przez wnioskodawcę możliwości technicznych, aby był możliwe wyraźne wskazanie w koncesji, jakie urządzenia techniczne będą wykorzystywane w działalności koncesjonowanej. Dlatego Prezes URE ma prawo żądać przedstawienia dokumentów potwierdzających dopuszczenie urządzeń i instalacji do eksploatacji (por. niepublikowane wyroki Sądu OKiK z 19.12.2007 r. sygn.. akt XVII AmE 63/07, z 28.02.2008 r. sygn.. akt XVII AmE 121/07, z dnia 13.08.2008 r. sygn.. akt XVII AmE 104/14).

Natomiast nie ma żadnego znaczenia do rozstrzygnięcia sprawy podnoszona przez powoda okoliczność, że odmawiając rozszerzenia koncesji pozwany oszczędził od utrwalonej praktyki w zakresie warunków niezbędnych do uwzględnienia wniosków o rozszerzenie koncesji, analogicznych do obecnie złożonego. Po pierwsze bowiem Prezes URE miał prawo do wycofania się z błędnej w jego ocenie praktyki, a po drugie Sąd rozpoznając konkretną sprawę ocenia poprawność (legalność i zasadność decyzji) w ustalonym w niej stanie faktycznym, a nie w stanach faktycznych spraw zakończonych.

Niezależnie od tego zarzuty naruszenia przepisów art. 9 i 6 k.p.a. oraz art. 8 § 1 i 2 k.p.a. nie mogły odnieść skutku pierwszoinstancyjnym, cywilnym postępowaniu prowadzonym przez Sąd OKiK, który rozpoznaje od początku sprawę zainicjowaną wniesieniem odwołania.

Reasumując powód prowadzący działalność dystrybucyjną energii elektrycznej nie udowodnił faktu posiadania sieci dystrybucyjnej w budynkach wymienionych we wniosku o rozszerzenie koncesji.

Skutkuje to oddaleniem odwołania w oparciu o przepis art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sporu, który przegrał powód, na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz § 14 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r. poz. 265 z późn. zm.).